

РЕШЕНИЕ

№ 87

гр. Бургас , 10.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LVII СЪСТАВ в публично заседание на девети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимира Т. Донева

при участието на секретаря ***

като разгледа докладваното от Красимира Т. Донева Административно наказателно дело № 20212120201415 по описа за 2021 година

Производството по делото е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН. Образувано е по жалба на „***“ ЕООД – гр. Бургас, чрез управителя ***, против Наказателно постановление № 529231-F554620/31.07.2020 г. на Началник на Отдел „Оперативни дейности“ – Бургас в Централно управление на Национална агенция за приходите, с което на дружеството-жалбоподател на основание чл. 185, ал. 1 от ЗДДС е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение по чл. 7а, ал. 2 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ. Претендира се отмяна на атакуваното постановление като незаконосъобразно и неправилно.

В съдебно заседание дружеството-жалбоподател не се представлява.

Процесуалният представител на въззиваемата страна в съдебно заседание изразява съображения за неоснователност на жалбата и пледира за потвърждаване на наказателното постановление като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

След като обсъди направените в жалбата оплаквания, становището на страните, събраните по делото писмени и гласни доказателства и извърши проверка на обжалваното наказателно постановление, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори, че дружеството-жалбоподател „***“ ЕООД – гр. Бургас стопанисва бирария „***“ – търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от ДР на ЗДДС, находящ се в гр. Бургас, к-с “Славейков”, бл. 46, партер. Това обстоятелство се установява и от съдържащите се в административно-наказателната преписка Договор за наем от 05.09.2018 г., ведно с Анекс от 01.11.2019 г. и Декларация от 10.06.2020 г. на задълженото лице за стопанисван обект.

На 10-11.06.2020 г. в горепосочения обект са извършени няколко проверки по спазване на данъчно-осигурителното законодателство от инспектори по приходите в НАП, сред които св. С.Г.. При първото посещение в 11,30 ч. през първия ден от проверката св. Г. е извършила контролна поръчка, заплатена в брой, като при плащането на цената на консумацията от обслужващия персонал е издадена и е предоставена фискална касова бележка от работещото в търговския обект фискално устройство модел DATECS DP-150 с индивидуален номер DT834168 и номер на фискалната памет 02834168. От фискалното устройство е разпечатана контролна лента на електронен носител /КЛЕН/ за периода 12.05.2020 г. – 29.05.2020 г. По повод на установени в КЛЕН нефискализирани служебни бонове, са снети писмени обяснения от управителя на стопанисващото обекта дружество, който е посочил за вероятна причина техническа грешка във фискалното устройство. Проверката е документирана в Протокол сер. АА № 0357703/10.06.2020 г., в който е дадено предписание на управителя да се яви на 18.06.2020 г. пред органа за депозиране на писмени обяснения за липсващи фискални бонове за периода 12.05.2020 г. – 29.05.2020 г. и за съставяне и връчване на АУАН. В Протокол сер. АА № 1440231/15.06.2020 г. е обективизирана извършена от органа последваща документална проверка на приобщената към преписката контролна лента, установяваща, че за периода 12.05.2020 г. – 29.05.2020 г. от фискалното устройство в търговския обект са издадени служебни бонове, подробно описани по номера и дати на издаване в Приложение 1, неразделна част от протокола.

На 18.06.2020 г. срещу „***“ ЕООД – гр. Бургас е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия АН № F554620/18.06.2020 г., за това, че на дата 23.05.2020 г., при извършване на продажби и за направени клиентски поръчки в търговския обект е допуснало

издаване на служебни бонове с номера 0000955, 0000957, 00009559, 0000961, 0000963, 0000965, 0001028, 0001030, 0001032, 0001036, 0001038, 0001040, 0001043, 0001046, 0001048, 0001050, 0001057. Актосъставителката С.Г. е квалифицирала нарушение на разпоредбата на чл. 7а, ал. 2 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ. АУАН е връчен на управителя на дружеството без възражения. Писмени възражения не са депозираны и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

В показанията си пред съда актосъставителката С.Г. и свидетелите при съставяне на АУАН – С.П. и Д.В. сочат, че на жалбоподателя са съставени 18 броя актове за издаване на служебни бонове, комбинирани за всеки отделен ден от проверявания период. Св. Г. поддържа, че при съставяне и предявяване на актовете е „представила”, „казала”, „обяснила” устно на задълженото лице, че въз основа на АУАН ще бъдат издадени множество наказателни постановления.

Въз основа на АУАН административно-наказващият орган на 31.07.2020 г. е издал индивидуални наказателни постановления за всеки един от служебните бонове, респективно на основание чл. 185, ал. 1 от ЗДДС е наложил на търговеца отделни наказания имуществена санкция в размер на по 500 лева, включително и с обжалваното постановление, касателно дейност по чл. 7а, ал. 2 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ, изразяваща се в това, че на дата 23.05.2020 г. „***“ ЕООД при извършване на продажби и за направени клиентски поръчки в търговския обект е допуснало издаване на служебен бон № 0000955/23.05.2020 г. В административно-наказателната преписка АНО е окомплектовал извадка от КЛЕН, съдържаща процесния документ, който всъщност представлява „междинна сметка” по смисъла на чл. 7а, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ, а не служебен бон.

Наказателното постановление е връчено на управителя на санкционираното дружество на 06.11.2020 г. Жалбата е депозирана на 12.11.2020 г.

При така установените факти от значение за спора, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 59, ал. 2 от

ЗАНН, от надлежно легитимирано лице и е допустима. Разгледана по същество е основателна.

В хода на административно-наказателното производство са допуснати нарушения на процесуалните правила по съставянето на акта, реквизитите на същия и тези на наказателното постановление, като е приложен и неправилен материалният закон, поради което са налице основания за отмяна на обжалваното постановление като незаконосъобразно.

При проверката на обжалваното постановление съдът констатира несъответствие между фактически описаното нарушение, изразяващо се в допускане издаването на служебен бон и субсумирането на така описаната фактология под приложената административно-наказателна разпоредба на чл. 185, ал. 1 от ЗДДС. С оспореното НП „***“ ЕООД – гр. Бургас е санкционирано за това, че при извършване на продажби и за направени клиентски поръчки е допуснало издаване на служебен бон, като тази формулировка индикира вменено допустителство. По силата на чл. 10 от ЗАНН допустителите при административни нарушения подлежат на наказание само в случаите, предвидени в съответния закон. За да представлява административно нарушение дадено деяние, същото следва да е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред /чл. 6 от ЗАНН/. Приложената от АНО норма на чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, по аргумент от чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, предвижда обективна отговорност на юридически лица и еднолични търговци за нарушения, касаещи неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност, но не разписва наказуемост за допустителство. Само нормата на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС предвижда наказване на допустителите на нарушения по нормативен акт по прилагането на чл. 118.

Правната рамка на чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, под която е ангажирана административно-наказателната отговорност, се явява неправилна и по съображение, че фактически описаното нарушение е подведено под разпоредба на нормативен акт по прилагане на чл. 118 от ЗДДС, а наказанието несъответно е наложено за нарушение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС без да има словно обвинение за такава дейност. Нито в АУАН, нито в НП са посочени факти или обстоятелства, покриващи елементи от състава на чл.

118, ал. 1 от ЗДДС или чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г., поради което неправомерно е ангажирана отговорността на санкционираното дружество по чл. 185, ал. 1 от ЗДДС за неиздаване на фискален бон. Разкритото противоречие е изводимо от съвкупния анализ на относимите разпоредби:

В разпоредбата на чл. 118, ал. 4, т. 1 и т. 4 от ЗДДС е предвидено, че Министърът на финансите издава наредба, с която се определят условията, редът и начинът за одобряване или отмяна на типа, за въвеждане/извеждане в/от експлоатация, регистрация/дeregистрация, отчитане, съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискално устройство и интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност, както и издаването на фискални касови бележки от фискално устройство и касови бележки от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност и задължителните реквизити, които трябва да съдържат. Въз основа на законовата делегация, от Министъра на финансите е издадена Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин /Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г./.

Съгласно чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, в сяко регистрирано и нерегистрирано по ЗДДС лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Получателят е длъжен да получи фискалния или системния бон и да ги съхранява до напускането на обекта. Неиздаването на фискална касова бележка при получаване на плащането в брой, съставлява нарушение на чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г., съгласно която разпоредба за всяко плащане лицата по чл. 3, ал. 1, каквото лице е и жалбоподателят, следва да издават фискална касова бележка от фискално устройство. Според ал. 6 на същата разпоредба /предишна ал. 4 – изм. ДВ, бр. 68 от 2020 г., в сила от 31.07.2020 г. – дата, съпадаща с датата на издаване на обжалваното НП/, фискалната касова бележка се издава при извършване на

плащането, като лицата по чл. 3 са длъжни едновременно с получаване на плащането да я предоставят на клиента.

В случая наказващият орган е наложил санкция на търговеца за неиздаване на фискална касова бележка от ФУ при получаване на плащане в брой /съставомерно нарушение по чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г., вр. чл. 118, ал. 1 от ЗДДС/, а фактически е вменено нарушение по чл. 7а, ал. 2 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ. Ползването на служебни бонове/сметки или други документи, подобни на посочения в НП служебен бон, с информация за текуща сума по сметка, наподобяващи визуално или по съдържание фискален бон, е забранено и съставлява самостоятелно нарушение по чл. 7а, ал. 1 или по чл. 7а, ал. 2 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ. Нарушенията по чл. 25, ал. 1, т. 1 и по чл. 7а, ал. 1 или ал. 2 от Наредбата са различни, имат различни изпълнителни деяния, макар да включват общи факти, като двете отговорности се ангажират на различни правни основания. Неизпълнението на задължението за отчитане на продажба чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ е наказуемо по чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, а нарушението на изискването на чл. 7а, ал. 1/ал. 2 от Наредбата се санкционира от административно-наказателна разпоредба на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС. Разпоредбата на чл. 185, ал. 2, изречение първо от ЗДДС предвижда имуществена санкция в размер от 3 000 лева до 10 000 лева за едноличен търговец или юридическо лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на чл. 118 от ЗДДС или на нормативен акт по неговото прилагане, извън случаите по чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, а според изречение второ, когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1. Съгласно чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, на юридическите лица и едноличните търговци, които не издадат документ по чл. 118, ал. 1, се налага имуществена санкция в размер от 500 лева до 2000 лева, т. е. тази норма регламентира наказуемост в хипотезата, при която е констатирано неиздаване на фискален бон, какъвто не е случаят. Във връзка с последното се съобразява, че отговорността на юридическото лице неправилно е ангажирана по ал. 1 на чл. 185 от ЗДДС. Визираната в АУАН и НП разпоредба на чл. 7а, ал. 2 от Наредбата е специална по отношение на общата разпоредба на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС, във връзка с нарушение на нормативен акт по прилагането на чл. 118 от ЗДДС, извън случаите на чл. 185, ал. 1 от ЗДДС. Т. е.

основанието за наказване за вмененото нарушение по чл. 7а, ал. 2 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ се съдържа в разпоредбата на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС, според която се налага санкция на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на нормативен акт по прилагане на чл. 118. За това, когато нарушение като процесното е констатирано и се налага санкция, следва да се изпише кореспондиращата разпоредба на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС, която дава основание наказанието да бъде наложено по изречение първо, ако нарушението води до неотразяване на приходи или по изречение второ, във връзка с чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, ако нарушението не води до неотразяване на приходи. Съвкупният анализ на чл. 185, ал. 1 от ЗДДС и на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС налага извода, че за да се наложи на едно лице имуществена санкция в размерите по чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, следва нарушението по ал. 2 да не е довело до неотразяване на приходи – факт, който е елемент от състава на административното нарушение и който подлежи на установяване и доказване от наказващия орган. Констатации в този смисъл обаче не се съдържат нито в АУАН, нито в НП. Липсват доказателства дали служебният бон е довел или не до неотчитане на приходи – представената по делото КЛЕН възпроизвежда регистрирани във ФУ поръчки, но не и извършени продажби, за да се установи по несъмнен начин дали е оцетен фискът на държавата. Липсват категорични доказателства дали този начин на боравене с функционалността на фискалното устройство в действителност е довел или не до неотчитане на приходи. Паралелно с доказателствената недостатъчност, в АУАН и НП не е налично фактическо описание дали се касае за хипотеза, при която нарушението не води до неотразяване на приходи, за да се направи преценка дали дейтелността е наказуема по чл. 185, ал. 2, изр. 2, вр. ал. 1 от ЗДДС и дали наказващият орган правилно е определил размера на наказанието във връзка с препратката на закона към ал. 1 на чл. 185 от ЗДДС. Не става ясно кои са релевантните за състава на приложимата административно-наказателна разпоредба обстоятелства, което рефлектира върху адекватното упражняване на правото на защита на наказаното лице. Фактите, които са съставомерни и онези обстоятелства, които имат отношение към извършеното нарушение следва да са описани в наказателното постановление по недвусмислен и достатъчен начин, за да се даде възможност на привлечения към административно-наказателна отговорност да разбере точните правни рамки на обвинението. В тази връзка се преценят за основателни оплакванията в

жалбата за непосочване на фактически обстоятелства и несъответствие между фактическото и правното основание за ангажиране на отговорност. Освен това, при липсата на констатация в НП досежно неотразяване на приходи в причинно-следствена връзка с нарушението, не може да се направи преценка дали административно-наказващият орган е спазил принципа за налагане на наказание за това нарушение, което е установено по реда на ЗАНН и спазена ли е разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от ЗАНН, която изисква административното наказание да е в границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение.

На следващо място, обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно, тъй като в АУАН фактически е описано едно общо нарушение, засягащо една отчетна дата като време на осъществяване, а с НП са наложени отделни санкции за всеки изброен в акта служебен бон от същата дата. В АУАН посочените по номера служебни бонове не са констатирани като самостоятелни деяния, а са съотнесени като обща дейтелност към отчетната дата. С издаването на множество наказателни постановления за пръв път са вменени отделни нарушения по текста на чл. 7а, ал. 2 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ. Всяко нарушение, за което е наложено отделно наказание с НП, макар и идентично като начин на осъществяване, е следвало да бъде обосновано от фактическа и правна страна в АУАН при спазване изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗАНН. Доколкото въз основа на него са издадени множество постановления, АУАН не отговаря на законовите изисквания за съставянето му, тъй като му липсва съдържание за повече от едно нарушение от съответната дата. Това изискване към фактическото обвинение по АУАН и НП гарантира спазване на принципа за налагане на наказание за това нарушение, което е установено по реда на ЗАНН. Следва да се има предвид, че в настоящото производство защитата не е срещу цифрите, а срещу фактите, а те са не са отразени и интерпретирани с недвусмислено и конкретно словно описание на всяко едно нарушение поотделно, от което следва да бъде направен извод, че жалбоподателят е разбрал колко и какви по вид нарушения се твърди в АУАН да е извършил, каквито са и оплакванията в жалбата му. Изложеното обосновава извод за основателност на възраженията в жалбата за текстово описание на нарушението, създаващо объркване в представата какво е обвинението и

затрудняващо правилната организация на защитата. Допуснатата нередовност на АУАН и НП опорочава административно-наказателно производство и обуславя отмяната на издаденото НП като незаконосъобразно, тъй като противното би означавало да се допусне възможността с НП жалбоподателят да бъде санкциониран за множество нарушения, които не са му били предявени с АУАН. Изявлението на актосъставителката в показанията ѝ пред съда, че при съставяне и предявяване на акта устно е обяснила на представляващия дружеството, че ще бъдат издадени множество наказателни постановления, не преодолява изискването на закона съставителят на акта да изрази волята си в ясна формулировка при описание на нарушенията поотделно и обстоятелствата, при които е извършено всяко от тях.

Междувпрочем, само част от вписаните в служебните бонове основания при въвеждането им във ФУ са „поръчка”, а всички останали представени в административно-наказателната преписка документи представляват „междинна сметка”, т. е. част от клиентска поръчка. Издаването на такива межувременни документи с информация за текуща сума по сметка, наподобяващи визуално или по съдържание на фискален, системен или служебен бон, е дефинирано като недопустимо по чл. 7а, ал. 1 от Наредбата и следователно в АУАН и НП тези междинни документи фактически са описани по некоректен начин като служебни бонове, респективно документалното им установяване в КЛЕН неправилно е съотнесено към нарушението по чл. 7а, ал. 2, вместо към разписаното в чл. 7а, ал. 1 от Наредбата различно по вид нарушение. Не е анализирано от актосъставителя за колко на брой в действителност клиентски поръчки се касае, респ. колко са регистрираните във ФУ служебни бонове и колко са междинните сметки. Изследване и преценка на това обстоятелство не е извършил и наказващият орган по реда на чл. 52, ал. 4 и чл. 53 от ЗАНН, макар че е разполагал с КЛЕН, поради което неправилно отговорността на жалбоподателя е ангажирана многократно на едно и също правно основание както за служебните бонове, така и за междинните сметки в рамките на една клиентска поръчка.

Обжалваното наказателно постановление се преценя и за неправилно. По отношение на процесното нарушение правнозначимият факт е лицето по чл. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ да е отпечатаало на хартия

въпросния различен от фискален бон документ и да го е предоставило на клиента. В случая от събраните доказателства не се установява по безспорен начин дали обоснованият само по КЛЕН запис на служебен бон е бил последван от издаване, т. е. разпечатаното му копие на хартиен носител да е било предоставено на клиента, за да е налице съставомерност по чл. 7а, ал. 2 от Наредбата. Документално е констатирано само съществуването на запис на такъв документ във фискалната памет на ФУ. В този смисъл е основателно възражението в жалбата за недоказаност, че нарушението е извършено.

Незаконосъобразно протеклият процес на реализиране на административно-наказателна отговорност обуславя отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Жалбоподателят не е представил доказателства за сторени разноси в производството по оспорване на наказателното постановление, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 63 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 529231-F554620/31.07.2020 г. на Началник на Отдел „Оперативни дейности“ – Бургас в Централно управление на Национална агенция за приходите, с което на „***“ ЕООД, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ж. к. „***, ЕИК ***, представлявано от управителя ***, на основание чл. 185, ал. 1 от ЗДДС е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение по чл. 7а, ал. 2 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. Бургас в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е

ИЗГОТВЕНО.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____